

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Synodalia Osnaburgensis Ecclesiae, Ab Anno Christi
MDCXXVIII.**

Brogberen, Johannes

Coloniae Agrippinae, 1657

Historia Qvinta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14298

rorum, mira proceritate ferocientes, tetrae, nigrae, flammantibus oculis: qui alio non dicto, sed dentibus formidabiliter fremdentes, insolito tumultu ac ferocia in conclave introrumpunt, illudque ingenti, & late personante cum furore ocludunt.

Illico tam violenta conquassatio, confractio, & ululatus consequitur; ut tota domus contremisceret.

Interea famuli expergeseri, curriculo ad conclave advolare; istud tamen omnem etiam virium conatu adhibito, penetrare nequeunt, ideoque jam ante ex formidando, qui praecesserat, tumultu, & turbatione exterrfacti, pedes retro ferunt.

Illucescente die, animos resumunt, & probe armati, Domino suo suppetias (heu nimis seras,) laturo, ad conclave recurrunt, quod nec hac vice referare per vires suas possunt. Vnus eorum audacior, arreptis scalis ad fenestram se unam evehit, introspicit, neminem conspicit: progreditur, & per fenestram in ipsum conclave se intro-mittit, obseratam januam aperit. Quam ad-

aperta omnis familia se introfert: huc illucque oculos circumferunt, Dominum suum indagantes, & reperiunt illum tandem, sed absque ullo vitae superstitis indicio. Miserabile corpus sub lecto jacebat, instar globi convolutum, inter pedes inclusum haerebat caput, ex toto sanguinolentum, nigrum, informe & abominandum, artus omnes; & ipsa adeo ossa fracta, & comminuta erant, humus, lectus, & parietes recenti cruore madidi, & foedati. Talem, tamque tragicum exitum habuit, tot nobilia stemmata, tot praecclaras naturae dotes ostentans Iuvenis, Nec diu in sua coram DEO infelicitate felici esse licuit: quid enim animae inde factum sit, pronum est conjicere; ut adeo verissimum esse illud, miserando hoc exemplo discamus: Breve, & momentaneum est, quod delectat, longissimum vero & aeternum, quod cruciat. DEVS non irridetur, neque semper tardat, sed inausata peccatorum mensura completat, Iustitiae suae, ejusque executoribus cursum suum, cheu quam illatibilem! relinquit.

HISTORIA QVARTA.

HAnc suppeditat iterum nobis auctor supra allegatus, nota 9. isto verborum sensu Anno 1643. D. Alphonfus Mendes, Patriarcha Aethiopiae, scripsit Congregationi de propaganda Fide, sequentem & plane miserabilem Clerici cujusdam exitum. In Ceila, quae est una ex Insulis Orientalibus, vivebat sacerdos quispiam, totus immerfus libidinis saeculentiae: multo tempore domi suae concubinam tenuerat, ex qua, postquam aliquot natos sustulisset, in gravissimum morbum subito conjicitur, quem ipsemet lethalem & extremum esse, tunc judicavit, qualem etiam fuisse res ipsa docuit. Itaque advocata Lupam suam, varia cum eadem negotia transegit, tandem subjunxit: ego morior quidem nunc; sic virium extrema lassitudo & debilitas autumares me faciunt; sed cave tu, ne cum alio quopiam Matrimonium ineas; nam post mortem meam oculus me inde expedit, & ad te revertar,

ficque delitiosam vitam, quam haecenus inter nos duximus, porro continuabimus. His dictis, paulo post infelicem animam exhalavit.

Quod autem hanc abiisse putabimus? non alio, quam unde ad hanc usque diem, nemo rediit; certe nec ipse reversus fuit. Iste nimirum foedissimi hujus sceleris inter alios crudissimus fructus est, ut ipsum Rationis, Fideique lumen penitus obfuscet, & formidabilem mentis caecitatem inducat, unde in tam vehementer absurdas persuasiones, & haereticas adeo opiniones prolapsus existit. Considerate itaque, exclamat S. Ephraem, fratres mei, ne dum subito clamor infonuerit, inveniatur quis vestrum Lampadem obscuram, & sine oleo habens, damneturque in tenebras exteriores, & supplicia illa immortalia, atque aeterna, ubi erit fletus & stridor dentium, nunquam finiendus aut mitigandus.

HISTORIA QVINTA.

Dignus est gravi consideratione Casus iste, (ait Auctor noster appendice ad Notam 9. Moniti 13.) qui Anno 1614, 11 Aprilis, Romae mihi scriptus fuit, a fide digna persona, qui evenit in ipsius Urbis quodam Hospitali, secundum scriptam

relationem Curati, qui tunc ibi praesens fuit; & est hujus tenoris.

Sacerdos quispiam 60 annorum, infirmitate tactus, recipi petiit in Hospitali, & magna cum charitate acceptus, medicinis, aliisque rebus necessariis, bene habitus fuit: Mor-

Morbus tamen neququam remisit, sed potius ita ingravescere perrexit, ut ægrum ad extrema perduceret, idè ministrata illi fuerunt solita Sacramenta Pœnitentiæ, Eucharistiæ, & extremæ Unctionis. Quibus perceptis, insolens & formidabilis eventus sese aperuit.

Subitò æger commoveri contra quosdam adversarios, ab aliis non visos, ac si pugnaret & disputaret cum illis, & dein tanquam victus, desperabundus iteratò dixit, non est amplius misericordia pro me, non est spes salutis, ego sum damnatus, sum damnatus. Curatus, qui præsens aderat, audiendo hæc voces, consolari illum cœpit & animare: ne teipsum deseras, ajebat, ne abjicias animum, ne desperes, sed cor, potius & animum, & affectum, ad divinam eleva misericordiam, rogando ab hac adiutorium, & opportunum auxilium. Ah respondit moribundus, non possum hoc ego facere: non est ulterius tempus pro me: factum jam est, non video exitum aut præsidium. Ecce, ecce inimicus Diabolus, conatur me hinc rapere, & pedibus abstrahere. Et hoc dicens, nitebatur retrahere pedes, ne comprehenderentur, perque eos abriperetur. Curatus, acceptâ aqua lustrali, eum aspergebat & signabat.

Diabolus, imitando vocem moribundi, sono tamen aliquantisper diverso, dicebat: Asperge illum, asperge illum, signa illum, signa illum, nihil juvat infamem istum conspergere aquâ Sacrà, aut Cruce illum signare, nam totus est noster, totus est noster: Nunquam fecit aliquid solidi boni, sed patravit omnia mala.

Ad hoc subjunxit desperatus: Ego vester sum, ego sum inimicus DEI, inimicus Christi, inimicus paradisi: & idè renuntio Patri, & Filio & Spiritui Sancto, Paradiso, Mariæ Virgini, Sanctis, Fidei, Ecclesiæ, Romano Pontifici, omnibus renuntio; nam ire debeo ad abyssum inter damnatos, & sub pedes infamis ludæ, Tu, tu, reposuit Diabolus, tu infamissime, dignus es æternâ pœnâ.

Tu habebaris bonus in vita, sed hæc pessima erat. Tu bonum aliis pro concione dixisti, ipse malum fecisti, committendo omnia septem Mortalia peccata. Agedum, quid tibi nunc videtur de vitâ tuâ, & quid dicetur de te in magno illo Iudicii die? Quam tu stabis ibi probrosus & confusus, quando omnes tuæ feiditates manifestabuntur? Tu fecisti in tali loco tale peccatum, si objicietur tibi, poterisne negare? Alias iniquitates commisisti in alio loco, & alias graviore in alio, & gravissimas iterum in alio loco. Insper patraisti maxima & horrenda scelera, cum talibus circumstantiis

temporis, cum talibus personis. nonne recordaris? Hæc omnia detegentur, & omnium oculis exponentur, ô infamissime, cum maximâ tui confusione. Nunc instat extrema hora, jam finitæ sunt tuæ deliciæ & jucunditates, non gaudebis amplius, nec jucundaberis, sed gravissime punieris in inferno, qui te expectat, ut ipsius tormenta sentias.

Interposuit se sollicitus Curatus, & decumbentem denuò erigere conatus est, ut ad Divinam misericordiam animo conversus, verum Contritionis actum eliceret. Quid contritio? respondit Diabolus. Non est jam tempus hoc faciendi pro isto, nunquam illam exercuit per vitam suam, nec jam instante mortis hora exercebit; infamis iste ignorat etiam, quid rei sit verâ contritio, & non potest amplius pœnitere. Imò verò potest, reclamatione Curatus, cum Divinâ gratiâ potest pœnitere, potest optimum contritionis actum elicere: tum Diabolus, sed non faciet, est totus noster: & si quid simile faciat, tamen non fiet ab ipso, uti necesse est; faciet enim ex mero pœnæ timore, & sic ei nihil proderit; totus est noster, totus est noster.

Fecerat tunc Diabolus versus aliquot, eosque decantaverat, in signum alicujus lætitiæ, quam capere se fingebat ex infelicis illius desperatione; simulque iteratò ei objiciebat omnia & singula peccata, cum distinctis temporum, locorum, personarum, aliisque circumstantiis: & cantillando concludebat, est noster, est noster. Hoc totum desperabundus iste confirmabat, subjungendo Amen, Amen, Amen.

Ah noli timere Diabolum, repetiit Curatus; ah noli desperare: adhuc pro te misericordiæ tempus est. Cogita exemplum boni latronis, qui post gravissima scelera ad pœnitentiam receptus, sperare cœpit in Divina misericordia. Interpellans hostis reclamavit: Non est amplius pro isto occasio. Curatus prosequendo ait: Dic solum cum pœnitente latrone: Memento mei Domine, & ex toto corde dolens, commenda te Domino. Ad hoc Diabolus: non potest se DEO commendare cui nunquam servivit; noster est, noster est. Et ecce desperatus æger, altâ voce exclamabat. Vester sum ô Diaboli, ego vester sum. Agite, venite omnes, venite, ecce me, vester sum, Amen, Amen, Amen. Ecce venimus, respondit Dæmon, venimus: & tu nobiscum venies: Vitæ enim tuæ tempus pro te jam nunc finitum est. Iam jam involutus es in Æternitate. Et ista quamdiu durabit? Vnum annorum millionem? Amen. Et postea iterum inchoabitur de novo: & quamdiu durabit? in æternum? Amen. At verò æternum quamdiu durabit?

Quamdiu DEVS durabit? Amen. Et quamdiu DEVS durabit? Semper? Amen. Nunquam, nunquam finietur? Nunquam: Amen. Semper nunquam? Amen. O miser, O infelix! incidisti in laqueum: Infernus te manet.

Addit hic Curatus de se loquens: Ego de novo confortatus, conspersi moribundum aqua sacra: Diabolus cum risu & cantu adjunxit: signa illum, signa illum, lava illum, lava illum, nec hilum ei prodest. Et desperatus novo furore excandescens, etiam alios criminari cepit, appellando Romam malignam, malam aulam, Prælatos iniquos, Sacerdotes, Religiosos, Iudices omnes sceleratos. Tace, inquit Curatus, nam Roma Sancta est. Cur taceam, subjunxit æger, cur taceam? O sacerdos attende tibi, quisque enim suos patimur manes, tu etiam tuos. Interea Curatus recitare cepit Litanias de Beatissima Virgine: Has desperatus orando persecutus fuit, & aliquantisper indoluit. Tandem finis impositus fuit atrocissimo huic conflictui, & moribundus in alia verba linguam resolvit, dicendo: Benedi-

ctus DEVS: Intellectus mihi apertus fuit, & vidi centum cacodæmones, qui per pedes meos, me extrahere satagebant, & secum asportare.

Grandior inter illos, fauces mihi compresserat, & falsa quædam objecerat. Hoc dicto, DEO se commendavit, & peccatorum suorum veniam rogare visus fuit, totus tamen tremebat, sudabatque instar glaciei frigidus.

Curatus denuò adhortatus eum est, ad faciendum confessionem, at ille respondit: Ego non possum confiteri, non possum: & paulò post expiravit. Eventus iste, ad varias Italiæ partes perscriptus fuit: & hinc in Siciliam ubi ego (inquit auctor) commoratus anno 1635. cognovi ex Patre quodam Societatis, quod navigando cum pluribus Dominis, totam rei seriem eis narraverit, & quod tunc subito omnes voluerint confiteri, magnum peccatorum suorum dolorem præ se ferentes. Placeat DEO, ut omnes peccatores, emendationis hinc occasionem accipiant, & Spiritualis fructus.

F I N I S.

